

Arrest

nr. 191 928 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat P. EECKHOUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 april 1995.

Op 1 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing die op 1 mei 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw die verklaart te heten:

naam: E.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: 01.04.1995

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek".

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbev/ijs te bekomen van haar nationale overheden Nigeria”

Op 1 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw die verklaart te heten;

naam: E.(...)
voornaam: A.(...)
geboortedatum: 01.04.1995 geboorteplaats: I.
nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 01/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van jaar:
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze Wet, gemotiveerd te worden. Daarnaast leggen ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijke motiveringsplicht op voor bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom een administratieve overheid een bepaalde beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover de burger beschikt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het inreisverbod dd. 01.05.2017 betreffen beiden een administratieve beslissing die uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

16.

De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn en er kan geen genoegen worden genomen met een aantal standaardformuleringen die nauwelijks inspelen op het individuele geval.

De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

17.

De beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Het inreisverbod werd als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op als deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

18.

Deze motivering houdt uiteraard geen rekening met de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Verzoekster is het slachtoffer van mensenhandel. Het stellen dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie is uiteraard niet correct.

Verzoekster werd tijdens de eerste maanden van haar verblijf in België tewerkgesteld in café 't K[...]. Er zijn ernstige aanwijzingen van mensenhandel en prostitutie in dit café, reden waarom het in het verleden en ook sinds begin mei opnieuw werd gesloten door de burgemeester van Antwerpen (stuk 3).

Verzoekster was op dat ogenblik niet in de mogelijkheid om haar verblijfssituatie te regulariseren. Zij werd streng gecontroleerd door de man die haar naar België gebracht had en deze laatste liet niet toe dat verzoekster haar verblijfssituatie zou regulariseren.

19.

Op het ogenblik dat verzoekster er eindelijk in slaagde het milieu van de mensensmokkelaars te ontvluchten, was zij niet op de hoogte van de mogelijkheid om zich als slachtoffer van mensenhandel aan te melden bij een gespecialiseerd onthaalcentrum.

Verzoekster trok in bij haar huidige vriend en hield zich schuil uit angst opnieuw gevonden te worden door de mannen uit het milieu van de mensensmokkelaar.

Aangezien verzoekster sinds januari samenwoont met de man die haar hielp het milieu van de uitbuiting te ontvluchten en met hem een relatie begon en zij op heden samen zeer gelukkig zijn, hebben zij beslist de procedure tot wettelijke samenwoning op te starten.

Hiertoe diende verzoekster in het bezit te zijn van een paspoort en geboorteakte. Deze had verzoekster bij haar reis naar België niet meegenomen waardoor zij deze documenten diende aan te vragen op de Nigeriaanse ambassade in België.

Nog voor verzoekster en haar vriend de wettelijke samenwoning effectief konden aanvragen, werd verzoekster gearresteerd. Zodoende kon verzoekster haar verblijf niet regulariseren.

20.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.

Er wordt in algemene bewoordingen uiteengezet dat verzoekster niet met haar eigen middelen kan vertrekken en dat zij niet zou getwijfeld hebben om illegaal België binnen te komen. Gelet op de specifieke situatie van verzoekster is dit uiteraard niet correct.

De motivering van de beslissing houdt geen rekening met de situatie van verzoekster zoals hierboven geschetst.

21.

Daarnaast werd ook de zorgvuldigheidsnorm geschonden.

Bij haar arrestatie werd er geen enkele rekening gehouden met het feit dat zij een slachtoffer van mensenhandel is. Zij werd nimmer ingelicht over het beschermingsstatuut dat zij kon aanvragen, hoewel artikel 61/2 §1 Vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk voorziet:

“Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.”

Het pas op het ogenblik dat aan verzoekster een raadsman werd toegewezen dat het nodige kon gedaan worden teneinde verzoekster aan te melden bij een gespecialiseerd onthaalcentrum.

22.

Verzoekster werd op heden aangemeld bij het onthaalcentrum Payoke te Antwerpen.

Er werd reeds het nodige gedaan om verzoekster te horen en verzoekster wacht thans in het gesloten centrum op verhoor door de gerechtelijke politie van Antwerpen.

Verzoekster is uiteraard bereid om volledig mee te werken aan een gerechtelijk onderzoek.

23.

Dat er in casu sprake is van mensenhandel staat vast.

Verzoekster werd naar België vervoert teneinde haar in te zetten in de prostitutie. Het feit dat zij initieel, zonder te weten dat zij in de prostitutie zou worden ingezet, vrijwillig met de Nederlandse man meegang, sluit niet uit dat er sprake is van mensenhandel.

24.

Aangezien thans het nodige werd gedaan teneinde verzoekster te laten erkennen als slachtoffer van mensenhandel, werd de repatriëring van verzoekster weliswaar uitgesteld doch het bevel om het grondgebied te verlaten blijft bestaan.

Voormeld bevel, samen met het inreisverbod werden onzorgvuldig genomen. Reden waarom zij dienen te worden vernietigd.

Verzoekster heeft voorafgaand het bevel om het grondgebied te verlaten nooit de nodige informatie of mogelijkheid gekregen om zich aan te melden als slachtoffer van mensenhandel.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen rekening gehouden wordt met de specifieke situatie waarin zij zich bevindt. Ze stelt het slachtoffer te zijn van mensenhandel, waardoor het niet correct is te stellen dat zij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. De eerste maanden van haar verblijf zou zij zijn tewerkgesteld in een café, waar er ernstige aanwijzingen zijn van prostitutie en

mensenhandel. Ze zou sedert januari samenwonen met de man die haar hulp het milieu van de uitbuitende ontvluchten. Ze zou gelukkig zijn met hem en een procedure wettelijke samenwoning wensen op te starten. Bij haar arrestatie zou er geen rekening gehouden zijn met het feit dat zij slachtoffer mensenhandel is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) genomen werd op grond van artikel 7, alinéa 1, 1° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij betwist niet dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, reden waarom er tevens toepassing werd gemaakt van artikel 74/14 §3, 1° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat er een risico op onderduiken bestaat.

De beslissing waarbij het inreisverbod werd opgelegd is gesteund op artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet daar er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Er werd geopteerd voor een termijn van twee jaar omdat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. De determinerende motieven op grond waarvan beide beslissingen genomen werden, worden bovendien niet betwist door verzoekster.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft ; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Op het moment dat de bestreden beslissingen genomen werden, was er geen enkele aanwijzing in het administratief dossier dat verzoekster slachtoffer zou zijn van mensenhandel. Zoals reeds supra aangehaald, heeft verzoekster haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied nooit kenbaar gemaakt ten aanzien van de verwerende partij en was zij dus niet gekend tot zij werd aangetroffen in illegaal verblijf. Verder blijkt dat verzoekster evenmin verklaringen aflegde m.b.t. mensenhandel.

Uit de vragenlijst hoorplicht die haar werd overhandigd, blijkt enkel dat ze verklaarde niemand meer te hebben in haar herkomstland.

Pas nadat de bestreden beslissing genomen werd, werd het bestuur op de hoogte gebracht van het feit dat verzoekster eventueel slachtoffer zou zijn van mensenhandel:

- Uit een synthesesedocument telefoongesprek van 10 mei 2017 blijkt dat er contact werd opgenomen met de sociaal assistent van CIB Brugge, waaruit is gebleken dat verzoekster een vermoedelijk slachtoffer is van mensenhandel en dat er door een medewerker van Payoke een gesprek is gepland voor 12/05/2017. De Cel Identificatie werd hiervan op de hoogte gebracht en gevraagd om de repatriëring on hold te zetten;

- Uit een synthesesedocument telefoongesprek van 19 mei 2017 blijkt dat verzoekster Op 9 juni 2017 zal worden gehoord door de politie van Antwerpen in het kader van haar gesprek met Payoke als slachtoffer mensenhandel.

Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de repatriëring "on hold" werd gezet nadat het bestuur kennis heeft gekregen van de elementen aangaande een eventuele procedure mensenhandel, kan zij niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met de elementen eigen aan haar situatie. De verwerende partij heeft de elementen, die haar kenbaar werden gemaakt nadat de bestreden beslissing genomen werd, niet naast zich neergelegd. Het kan van haar echter niet verwacht worden te motiveren omtrent elementen waarvan zij nog geen kennis heeft. De regelmatigheid van de bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de elementen waarover het bestuur beschikte op het moment van het nemen van de beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd met miskennis van de feiten en evenmin dat bepaalde elementen, waarvan het bestuur op de hoogte was, veronachtzaamd zouden zijn geweest bij het nemen van de beslissing.

Het enig middel is niet ernstig."

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182).

In casu stelt de verzoekende partij dat er voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen geen zorgvuldig onderzoek naar haar specifieke omstandigheden gebeurd is, met name dat zij slachtoffer van mensenhandel is. De verzoekende partij licht toe dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen tewerkgesteld was in een café in Antwerpen, die in het verleden meermaals gesloten werd en sinds mei 2017 gesloten is omdat er ernstige aanwijzingen van mensenhandel en prostitutie zijn. Ze wijst er ook op dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen niet werd ingelicht over het statuut dat zij kon aanvragen.

Uit het schrijven van 12 juli 2017 van de verwerende partij blijkt dat de verwerende partij aan de vzw 'Payoke' op 19 juni 2017 meedeelt dat: *"We verstuurd naar het gemeentebestuur van Antwerpen instructies om aan betrokkene een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van drie maanden vanaf 19/06/2017 af te leveren.*

Het verblijf van betrokkene zal bijgevolg toegelaten zijn tot 19/09/2017 en dit overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 15 september 2006, en de artikelen 110bis tot 110ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27/04/2007."

Uit voormeld schrijven van de verwerende partij blijkt aldus dat er heden een onderzoek gevoerd wordt naar het gegeven of de verzoekende partij het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, van het Strafwetboek. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij door de kennisgeving van de bestreden beslissingen vastgehouden werd, dateren de feiten waarnaar heden een onderzoek gevoerd wordt van voor het nemen van de bestreden beslissingen.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen geen enkele aanwijzing in het administratief dossier was dat de verzoekende partij slachtoffer van mensenhandel zou zijn. Ook wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij geen verklaringen met betrekking tot mensenhandel afgelegd heeft. De verwerende partij vervolgt dat uit de 'vragenlijst hoorplicht', die aan de verzoekende partij werd overhandigd, enkel blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze niemand meer heeft in haar herkomstland.

Waar de verwerende partij verwijst naar de 'vragenlijst hoorplicht', wijst de Raad erop dat er geen enkele vraag polst naar het feit of de verzoekende partij slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, van het Strafwetboek. Bijgevolg kan de verwerende partij hier niet dienstig naar verwijzen. Ook blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen de mogelijkheid gehad heeft om hierop te wijzen of aanwijzingen daaromtrent aan te voeren.

Aan de verzoekende partij wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd op grond van het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dit in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet). Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gepaard gaat met het inreisverbod, stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum. Ook geeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan dat er een risico op onderduiken bestaat, daar de verzoekende partij haar aanwezigheid op het grondgebied niet bij de Belgische autoriteiten gemeld heeft. Dit toont aan dat de verwerende partij twee individuele beslissingen genomen heeft die gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding en de beoordeling van de feiten vereist onder meer dat de overheid geen ernstige maatregel neemt die is gegrond op het persoonlijk gedrag van een rechtsonderhorige en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder eerst aan de betrokkene de mogelijkheid te bieden om haar standpunt te doen kennen (RvS 14 februari 2012, nr. 217.932). *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij hiertoe de mogelijkheid gehad heeft voor het nemen van de bestreden beslissingen. Slechts na het nemen van de bestreden beslissingen werd de verzoekende partij gehoord. Tijdens het intakegesprek, zoals blijkt uit het mailverkeer van 3 mei 2017 uitgaande van de verwerende partij, heeft de verzoekende partij verklaard dat: *“Ze belandde uiteindelijk in Antwerpen, waar ze naar een bar werd geleid waar ze nieuws kreeg dat ze zich zou prostitueren voor onderhoud.”* Vervolgens wordt de verwerende partij gecontacteerd door de vzw ‘Payoke’, die aangeeft dat ze op vrijdag 12 mei 2017 een gesprek met de verzoekende partij zullen hebben. In een synthesesedocument telefoongesprek van 10 mei 2017 wordt gesteld dat: *“Naar aanleiding van de fax van vzw Payoke, dd. 09/05/2017, werd er contact opgenomen met de sociaal assistent van CIB BRUGGE; Er werd meegedeeld dat betrokkene een vermoedelijk slachtoffer van mensenhandel is en dat er door een medewerker van Payoke een gesprek is gepland voor deze vrijdag (dd. 12/05/2017). [...].”* Uit het synthesesedocument telefoongesprek van 19 mei 2017 blijkt dat de verzoekende partij op 9 juni 2017 door de politie van Antwerpen zal worden verhoord in het kader van haar gesprek met de vzw ‘Payoke’ als slachtoffer van mensenhandel. Uiteindelijk deelt de verwerende partij op 12 juli 2017 mee dat de verzoekende partij overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de Vreemdelingenwet tot een tijdelijk verblijf werd toegelaten. Dit toont duidelijk aan dat indien voor het nemen van de bestreden beslissingen een zorgvuldig onderzoek was gebeurd naar de concrete situatie van de verzoekende partij de bestreden beslissingen niet genomen zouden zijn, maar de specifieke procedure voorzien door de wetgever zou opgestart zijn. De wetgever voorziet immers in een specifiek regime indien er aanwijzingen zijn dat de betrokkene slachtoffer is van mensenhandel dat bestaat in de toekenning van een tijdelijk verblijfstitel en eventueel, onder specifieke voorwaarden, tot de toekenning van een definitief verblijf, wat niet in overeenstemming te brengen is met een (voorbarige) beslissing die impliceert dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten zonder dat haar een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend wordt en een beslissing die impliceert dat de verzoekende partij zonder meer wordt uitgesloten van de mogelijkheid om de volgende twee jaren in het Rijk te verblijven. Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS